

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXV Nr. 2

FEBRUARIE 1957

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

O profundă cercetare de sine, sub călăuzirea Duhului Sfânt

O. P. HERMANN

Greșeala unora: păreri bune despre sine

Sînt foarte mulți credincioși, care asemenea fariseului din pilda Domnului nostru Isus Hristos, au o părere foarte bună despre ei înșiși. Asemenea fariseului, se încred în ei înșiși că sînt drepți în umblarea lor și disprețuiesc pe ceilalți din jurul lor. Să vedem care era rugăciunea fariseului și care ar putea să fie rugăciunea acestor oameni, care se țin așa de desăvîrșiți și de neprihăniți: „Dumnezeule, Îți mulțumesc, că nu sînt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepți, necredincioși în căsătorie, sau chiar ca vameșul acesta“. Iată, cam așa, ar putea să se roage o astfel de persoană. Dar această persoană își compară caracterul său, nu cu caracterul cel sfînt al lui Dumnezeu, ci cu caracterul altor oameni. Acesta este motivul mulțumirii de sine. Iar după aceea, continuă în rugăciunea lor sau în cercetarea lor de sine, să se uite la faptele cele bune ale lor; și fariseul spune mai departe: „Eu postesc de două ori pe săptămînă, dau zeciuială din toate veniturile mele“. O asemenea religie nu poate să ajungă la sufletul omului, pentru că cine face așa, nu caută să-și formeze un caracter asemenea caracterului lui Dumnezeu și o inimă plină de iubire și de milă. Astfel de oameni se mulțumesc cu o religie de formă, care se ocupă numai de viața exterioară. Dreptatea, pe care ei o au, a lor proprie, rodul faptelor lor, este și ea judecată din punct de vedere omenesc.

Și într-o altă parte a Sfintei Scripturi, găsim o descriere a acestor categorii de credincioși, care au păreri bune despre ei înșiși. Noi toți cunoaștem cuvintele Martorului credincios, care spune: „Pentru că tu zici: 'Sînt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol; te sfătuiesc să cumperi de la Mine au curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi'. Aceasta este starea acelor care cred că stau bine și care sînt mulțumiți de ei înșiși. Ei se văd într-o lumină greșită și deci nu-și văd adevărata lor stare, așa cum îi vede Dom-

nul. Ei sînt mulțumiți cu felul lor de viețuire și în orbirea și mîndria lor spun că „nu duc lipsă de nimic“, crezîndu-se în siguranță, și că ar sta bine față de cerințele Domnului. Dar aceasta nu este o stare bună și plăcută în fața lui Dumnezeu, ci Domnul îndeamnă pe acești credincioși să-și schimbe felul lor de gîndire și de viețuire.

Soluția: Cercetarea

Domnul îndeamnă, prin Apostolul Pavel, zicînd: „Cercetați-vă pe voi înșivă să vedeți dacă sînteți în credință...“ 2 Cor. 13, 5, Iată recomandăția și sfatul pe care îl primește fiecare credincios, anume să se cerceteze pe sine însuși cum stă el față de credință și adevăr, cum trăiește în viața sa zilnică cele ce știe despre credință și adevăr. Din aceste cuvinte reiese mai departe îndemnul să nu se ocupe de alții, să vadă și să cerceteze cum stau ceilalți din jurul lui, în cele ale credinței, ci să se examineze pe sine însuși, uitîndu-se totodată la Modelul desăvîrșit, care este Domnul Isus Hristos.

Vameșul cînd a mers în templu ca să se închine înaintea lui Dumnezeu, se cercetase pe sine înainte de a cere iertare păcatelor sale. El se vedea cum este. Dacă s-ar fi uitat în jurul său, s-ar fi mîgulit pe sine deoarece în jurul său mai erau și alți oameni care aveau greșeli și păcate poate mai mari decît ale lui, și ca urmare comparîndu-se cu aceștia, s-ar fi amăgit că stă bine, și ar fi adăugat și cuvintele, „că nu duc lipsă de nimic“. Dar el nu făcu așa. Ni se spune că „el nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer, ci se bătea în piept“, cu amară zăbucumare sufletească și disprețuire de sine. El își dădea seama, că greșise înaintea lui Dumnezeu și că era păcătos și pătat. El știa că nu are nici un merit care să-l recomande lui Dumnezeu, și, în disperarea sa, el striga: „Dumnezeule, ai milă de mine păcătosul“. Acest lucru el l-a putut spune pentru că nu se compara cu alții. Covîrșit de sentimentul vinovăției, el sta singur înaintea lui Dumnezeu. Unica lui dorință era, să dobîndească iertare și pace; singura lui cerere era să apeleze la mila lui Dumnezeu. Și astfel el a fost binecuvîntat. „Eu vă

spun", zise Domnul Hristos, „că mai de grabă omul acesta, decît celălalt, s-a pogorit acasă socotit drept“.

Iată un om — vameşul — care, a fost plăcut înaintea lui Dumnezeu şi a primit har şi iertare din partea Sa. Şi pentru ce? Pentru că el veni umil, şi cu dorinţa arzătoare în sufletul lui, de a fi iertat de păcatele sale. El şi-a dat seama că e păcătos, că a greşit, pentru că se cercetase pe sine. El se văzu în adevărata sa stare, şi ştia că „nimic bun nu locuieşte în el“.

La fel ca şi acest vameş, trebuie să fie acel credincios, care se înfăţişează înaintea lui Dumnezeu, pentru a fi binecuvîntat şi pentru a primi har şi îndurare din partea lui Dumnezeu. Fiecare este chemat la rîndul său să se cerceteze pe sine şi să-şi ia timp pentru acest lucru, pentru că altfel va fi numai o cercetare superficială, şi nicidecum o adîncă cercetare a sufletului. Numai astfel ne vom da seama de defectele caracterului nostru şi de urmările grozave ale păcatului.

Sînt mulţi care se cercetează, superficial asemenea lui Petru. El credea că stă bine, se credea tare. Asemenea fariseului, în părerea lui despre sine, el zicea că nu este „ca ceilalţi oameni“. Cînd Isus Hristos, în ajunul trădării Sale, proorocise ucenicilor Săi: „In noaptea aceasta toţi veţi găsi în Mine o pricină de poticnire“, Petru afirmă cu tărie: „Chiar dacă toţi ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire“. Petru nu cunoştea primordia la care se expunea. Increderea în sine îl amăgea. El se credea în stare să înfrunte ispita, dar nu trecu mult şi venind cercarea, el se lepădă de Domnul, blestemînd şi jurîndu-se.

Petru credea despre sine că stă bine, că ar avea însuşiri pe care ceilalţi ucenici nu le-ar avea; el credea despre el „că nu duce lipsă de nimic“ şi ca urmare el credea că ar sta tare în faţa oricărei ispite şi în orice împrejurare. La fel ca şi Petru sînt mulţi, care nu-şi văd slăbiciunea lor şi nici continua lor nevoie de putere divină, şi astfel nu sînt pregătiţi faţă de înşelăciunile lui Satana; iar cînd ajung în ispită, cad pînă în adîncul păcatului. Nouă ni se atrage atenţia: „Cine crede că stă, să ia bine seama să nu cadă“, pentru că încrederea în sine, în puterea proprie, ne va duce în cele din urmă la cădere, şi aceasta numai pentru că nu ne-am cunoscut în realitate pe noi înşine, ci ne-am văzut într-o lumină falsă. Aceasta este urmarea unei cercetări de formă, care nu ne va ajuta nicidecum să ne întărim şi să creştem în cele spirituale.

Siguranţa reuşitei: Sub călăuzirea Duhului Sfînt

Noi trebuie să avem o dreaptă cunoştinţă de starea noastră, o cunoştinţă care să ne ducă la pocăinţă. Astfel vom găsi iertare şi pace. Hristos poate salva numai pe acela, care se recunoaşte că e păcătos. El a venit „să tămăduiască pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiască robilor slobozirea, şi orbilor căpătarea vederii; să dea drumul celor apăsaţi“. Căci „nu cei sănătoşi au nevoie de doctor“. *Noi trebuie să ne cunoaştem adevărata noastră stare*: altfel nu vom alerga deloc după salvare. Trebuie să simţim durerea rănilor noastre, altfel nu vom dori vindecarea.

Nimeni nu poate prin el însuşi să-şi dea seama de greşelile sale. „Inima este nespus de înşelătoare şi de deznădăduit de rea; cine poate s-o cunoască?“ Buzele pot mărturisi o sărăcie cu duhul, pe care însă inima nu o cunoaşte. Vorbind lui Dumnezeu despre sărăcia noastră spirituală, inima poate că se mîndreşte cu închipuirea că e umilită şi se laudă cu propria-i dreptate. Numai pe o singură cale poate fi obţinută o adevărată cunoştinţă despre sine, şi anume: să ne cercetăm pe noi înşine, călăuziţi de Duhul Sfînt, şi apoi să privim la Hristos. Duhul lui Dumnezeu ne va arăta ceea ce noi, cu ochii noştri nu putem vedea cu nici un chip. Duhul Sfînt cercetează „inimile şi rărunchii“ ca şi Cuvîntul lui Dumnezeu; e „mai tăietor decît orice sabie cu două tăiuşuri, pînă acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii“. Duhul Sfînt este Acela care este în stare să inunde inima şi să o lumineze, şi astfel lucrurile ascunse ale inimii vor fi date la iveală, şi omul păcătos, omul care se crede că stă, îşi va da seama, că nimic bun nu locuieşte în el. Duhul Sfînt ne va arăta totodată pe Domnul Isus Hristos în toată frumuseţea şi desăvîrşirea Lui. Astfel ne vom da şi mai bine seama de slăbiciunea, sărăcia şi defectele noastre, așa cum sînt ele de fapt. Ne vom vedea atunci pierduţi şi fără speranţă, îmbrăcaţi în veşmintele îndreptăţirii personale, asemenea oricărui păcătos, şi vom simţi marea noastră nevoie de ajutor.

Duhul Sfînt trebuie să ne ajute ca să ne dăm seama de adevărata noastră stare.

Duhul lui Dumnezeu doreşte să ne vină în ajutor, pentru ca să ne deschidă ochii sufletului nostru spre a ne vedea starea noastră așa cum o vede Dumnezeu. Duhul Sfînt aşteaptă să fie cerut. Domnul ni l-a făgăduit şi făgăduinţa Sa sună astfel: „Cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi găsi, bateţi şi vi

se va deschide". Și Hristos declară mai departe: „Orice veți cere în Numele Meu, voi face,..."

„Este bine să ne rugăm lui Dumnezeu pentru fiecare dar. Să ne rugăm pentru credință, pentru zel, pentru credincioșie, pentru răbdare; să ne rugăm pentru minte și înțelepciune... însă darul Duhului Sfânt va aduce cu Sine toate celelalte binecuvântări“.

Atunci când vom cere de la Domnul acest dar minunat, El ne va descoperi și ne va arăta caracterul nostru așa cum este, și tot El ne va îndemna la o adevărată pocăință și va trezi în noi dorința după o reînnoire a vieții noastre spirituale. El ne va îndemna la rugăciune și mărturisirea păcatelor și totodată El ne va da și puterea pentru a le părăsi. Duhul lui Dumnezeu ne va veni în ajutor, ca să ne putem da seama de felul nostru de credință, dacă nu cumva este numai o credință de formă. Duhul lui Dumnezeu ne va arăta motivele care ne determină să urmăm pe Isus, iubirea față de El sau temerea față de judecata viitoare. Duhul lui Dumnezeu ne va descoperi care sînt legăturile noastre reale față de cei din jurul nostru, dacă sîntem în armonie și bună înțelegere cu ei, dacă legăturile noastre izvoresc din iubire sau dacă purlăm ură și invidie față de ei în sufletele noastre. El ne va descoperi dacă am jefuit pe Dumnezeu în zecimi și daruri, dacă am folosit limba pentru flecării și pentru a calomnia pe aproapele nostru, dacă am fost nepăsători în păzirea Sabatului, dacă ducem o viață cumpătată, dacă urmăm zeitei modei, dacă ne-am petrecut timpul în mod ușuratic, și dacă gândurile noastre sînt curate. Și acela care într-adevăr se va supune la această cercetare de sine, va primi și putere pentru a îndrepta toate aceste lucruri, care sînt o piedică pentru creștere și reînnoire spirituală.

Ocazia prețioasă: Săptămîna de Rugăciune.

A ceste zile de rugăciune, ne oferă cea mai bună ocazie pentru o serioasă și adîncă cercetare de sine sub călăuzirea Duhului Sfânt. Timpul în care trăim este foarte serios și solemn. Astăzi, și nu mâine, trebuie făcută această cercetare a vieții noastre, ca atunci cînd vine îngerul cu sigiliul lui Dumnezeu în mîna sa, să ne găsească curați. Iată ce spune mai departe Spiritul Profetic în legătură cu aceasta: „Acum trăim într-un timp, cînd judecata de cercetare se apropie de sfîrșit; sigilarea servilor lui Dumnezeu pe frunțile lor, precede această judecată. Însă, nici unul dintre noi nu va primi sigiliul lui Dumnezeu, atîta vreme cît caracterele noastre mai au încă o pată ori o încrețitură. Acum ne este încă permis, să ne corectăm defectele caracterului nostru, să ne curățim templul sufletului nostru de orice pată“.

Să dăm la o parte orice ar putea să împiedice apropierea noastră față de Dumnezeu, împăcarea cu Dumnezeu. Dar mai înainte de toate e bine să ne cercetăm pe noi dacă sîntem împăcați unii cu alții, și ca împreună să ne înfățișăm în fața lui Dumnezeu, și să ne consacram împreună Domnului pentru a primi binecuvîntările cerului. Astfel vom fi primiți de Domnul și vom fi împăcați cu El, iar rugăciunile noastre vor fi ascultate. Este timpul să căutăm pe Domnul în săptămîna aceasta de rugăciune. Oricînd este ocazia de a căuta pe Domnul și ajutorul Său, dar acesta este un timp special.

VIZITA UNOR OASPEȚI

Veștile despre vizitele fraților noștri din alte țări, ne produc cu siguranță multă bucurie.

Avem plăcerea a face cunoscut că în cursul lunii octombrie, 1956, am primit vizita unui grup de trei frați dela conducerea Bisericii Advente din Republica Populară Ungară. Ne-a vizitat fratele Pechtol Janos, președintele Uniunii Maghiare, precum și frații Zorko Deneș și Toth Iuliu, președinți de Conferințe.

Dinșii au vizitat sediul Uniunii și au participat la serviciul divin din Sabat, în șase Comunități din București iar în provincie au vizitat în Sabat orașele sedii ale Conferințelor, precum și alte orașe, astfel: Cluj, Sibiu, Arad, Tg. Mureș, Oradea, Bacău, Galați

și Brăila. Au mai vizitat în zilele din săptămîină, orașele: Sinaia și Constanța. În București au vizitat palatul Casa Școlii și alte instituții importante.

Impresiile pe care frații le-au primit despre țara noastră și despre dezvoltarea Bisericii Advente în țara noastră, nu le putem califica altfel decît: excelente.

La plecare ne-au asigurat că vor duce cu dinșii frumusețea acestor impresii, căldura primirii ce li s-a făcut, atenția cu care au fost înconjurați tot timpul, precum și salutările călduroase ale întregii Biserici Advente din Republica Populară Română.

Împăcarea cu Dumnezeu

GH. GRAUR

Armonia de la început

Prin crearea ființelor dotate cu rațiune, Dumnezeu a urmărit fericirea lor cea mai deplină. Dorința cea mare de a trăi, manifestată de toate viețuitoarele, dovedește că darul vieții, acordat la creațiune, este un dar nespus de prețios. Pentru acest dar valoros, ființele inteligente, datorează Creatorului recunoștință, adorare, închinare și devoțiune. Atîta timp cît acestea au fost recunoscute și îndeplinite, a existat o stare de armonie și legătură fericită între Dumnezeu și om. Spiritul Profetic exprimă astfel ideea aceasta: „Deoarece legea iubirii este temelgia guvernării lui Dumnezeu, de aceea, fericirea tuturor ființelor dotate cu rațiune depinde de viețuirea într-o desăvîrșită armonie cu marile Sale principii de dreptate. Dumnezeu pretinde de la toate făpturile Sale serviciul iubirii, — o servire care vine dintr-o dreaptă prețuire a caracterului Său. El nu are nicio plăcere de o ascultare constrînsă, ci dă la toți libertatea voinei, pentru ca ei să-I poată aduce un serviciu de bună voie. Atîta timp cît toate ființele create recunoșteau legămîntul iubirii, domnea un acord desăvîrșit în universul lui Dumnezeu... Nici un dezacord nu turbura armoniile cerești“.

Cauza discordiei

Cînd se vorbește de nevoia unei împăcări, se înțelege de la sine că acolo a avut loc o stricare a armoniei, o discordie, o îndepărtare sau înstrăinare de bunele legături ce existaseră pînă aici. Aceasta s-a petrecut și în legătura dintre ființele create și Dumnezeu. În Spiritul Profeției, citim următoarea descriere a acestei îndepărtări de Dumnezeu: „Dar veni o schimbare asupra acestei stări cerești. Există unul (Satana), care abuză de libertatea pe care Dumnezeu o acordase. În el păcatul își găsi începutul“.

Păcatul deci, a fost acela care a stricat armonia legăturilor dintre Dumnezeu și ființele create. Această stare se extinse și asupra familiei omenești, deoarece primii noștri părinți, ascultînd de glasul amăgitorului, s-au dovedit și ei neascultători și călcători ai voiei Sale, adică au păcătuit.

„Noi dar, sintem trimiși imputerniciți ai lui Hristos și ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte în numele lui Hristos: *Împăcați-vă cu Dumnezeu*“... 2 Cor. 5, 20.

Sfîntul Ioan declara că „oricine, care făptuiește păcatul, săvîrșește călcarea legii și păcatul este călcarea legii“. 1 Ioan 3, 4. În Is. 59, 1. 2. găsim scrise cuvintele: „Nu, mîna Domnului nu este prea scurtă ca să mintuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să vă asculte“. Ingrozitoare consecință a neascultării, a călcării legii lui Dumnezeu, a păcatului, este descrisă de ap. Pavel în cîteva cuvinte: „Plata păcatului este moartea“. Rom. 6, 23 p.p.

Omul fusese făcut atent cu privire la urmările neascultării. Creatorul îi spusese clar: „In ziua cînd vei mîncea din pomul cunoștinței binelui și răului, vei muri negreșit. In ziua neascultării lui, el fu condamnat la moarte“.

O singură cale de scăpare

Lumea pe care Dumnezeu o crease fu mînjită de blestemul păcatului și locuită de ființe osîndite la mizerie și moarte. Părea că nu mai există nicio cale de scăpare pentru cei care călcară legea lui Dumnezeu. „Deoarece legea lui Dumnezeu este tot așa de sfîntă ca și Dumnezeu Insuși, numai Unul deopotrivă cu Dumnezeu, putea săvîrși ispășirea pentru călcarea ei. Nimeni afară de Hristos nu putea răscumpăra pe om din blestemul legii și să-l aducă iarăși în armonie cu cerul. Hristos voi să ia asupra-Si vina și ocară păcatului... să Se coboare pînă în adîncurile mizeriei, pentru a salva neamul omenesc pierdut... ca prin moartea Sa, omul căzut să se poată împăca iarăși cu Dumnezeu“.

Sfîntul Ioan a simțit în inima sa, grozava situație a omului, în fața judecății, fără de mijlocitor. Descoperirea aceasta este descrisă în Apoc. 5, de unde cităm numai vers. 1-5:

„Apoi am văzut în mîna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinlăuntru și pe dinafară și pecetluită cu șapte peceteți. Și am văzut un înger puternic care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetețile? Și nu se găsea nimeni, nici în cer, nici pe pămînt, nici sub pămînt, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea. Și am

plîns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea, și să se uite în ea. Și unul din bătrîni mi-a zis: Nu plînge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei“.

Profetul Isaia descrie astfel profeția despre sacrificiul Domnului Hristos, prețioasa jertfă adusă pentru împăcarea noastră cu Dumnezeu: „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți“⁴. Is. 53, 4. 5.

Minunata ilustrare a împăcării

Cea mai minunată ilustrare a împăcării omului cu Dumnezeu, a fost dată de Domnul Hristos în parabola fiului risipitor.

„Fiul cel mai tînăr (descriș în parabolă) socotea drept o povară obositoare îngrădirile, (principiile și regulile) din casa părintească. El credea că-i este oprită sau îngrădită libertatea. Iubirea și purtarea de grijă a tatălui său pentru dînsul au fost înțelese greșit și de aceea s-a hotărît să urmeze înclinațiile sale personale. După ce și-a obținut partea de moștenire a plecat într-o țară îndepărtată unde a început să ducă o viață destrăbălată risipind tot ce luase de acasă. Situația pe care el o socotise libertate, era de fapt sclavia cea mai rea, căci se găsea prins chiar în funiile păcatelor sale. Acesta este tabloul stării omului pornit numai spre plăceri păcătoase și care nu dorește nimic altceva decît să fie despărțit de Dumnezeu. Bunătatea lui Dumnezeu, însă, înconjoară ca un lanț de aur pe orice suflet primejduit. Domnul zice: „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea!“

Scriptura zice că tînărul „și-a venit în fire“. Abia după experiența cea amară a înțeles el valoarea regulilor de conduită din casa părintească. Înțelegînd urmările binecuvîntate ale ascultării de aceste principii, el se hotărăște în inima lui să-și recunoască vina, să asculte de aceste reguli bune, să-și ceară iertare de la tatăl său și să se împace cu dînsul. Iar tatăl aștepta cu dor ca fiul să ia această hotărîre, pentru ca să-l primească și să-l ierte de toate și apoi să-l repună în drepturile sale. Așa a ilustrat Domnul Hristos bunăvoința Tatălui ceresc de a primi la Sine pe orice suflet care se pocăiește din toată inima.

Propovăduirea împăcării cu Dumnezeu

Apostolii au dat o atenție deosebită soliei privitoare la împăcarea oamenilor cu Dumnezeu, și au vestit-o cu toată solemnitatea și cu toată râvna. Ei înțelegeau că rostul cel mai de seamă al misiunii lor era să îndemne pe oameni să se împace cu Dumnezeu. Apostolul Pavel s-a preocupat cu deosebire de această problemă, scriind corintenilor astfel:

„Și toate lucrurile acestea sînt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neținîndu-le în socoteală păcatele, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar sîntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos, și ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu“. 2 Cor. 5, 18—20.

Din cele scrise aci, se desprind făgăduințe, avertismente și răspunderi. Asigurarea că, în acest timp de har, oricine poate intra în fericita situație de pace cu Dumnezeu, prin meritele jertfei Domnului Hristos, este nespus de prețioasă pentru noi toți. Minunatele răsplătiri care așteaptă pe cei credincioși, ar trebui să ne facă a depune orice eforturi în vederea realizării acestui țel. Aceasta aduce cu sine și obligațiunea de a trăi în totul după voia lui Dumnezeu. Is. 48, 18. Tot Pavel era foarte atent la felul său de viețuire și se purta sever cu sine spre a nu fi un rău exemplu pentru nimeni, ci se străduia, printr-o viață exemplară, să ajute oricui să se împace cu Dumnezeu.

Urmările împăcării cu Dumnezeu

Cel ce se hotărăște să renunțe la păcat și își deschide inima la iubirea lui Hristos, va deveni părtaș al păcii cerești. Harul lui Hristos primit în inimă înăbușe orice vrăjmășie, îndepărtează cearta și umple sufletul de iubire. Cel ce este în pace cu Dumnezeu și cu semenul său, nu poate fi nefericit. Invidia nu domnește în inima sa; bănuielile rele nu găsesc niciun loc într-însa; ura nu poate exista aci. Cel ce este în armonie cu Dumnezeu are parte la pacea cerească și va reflecta influența binecuvîntată a Aceluia asupra altora“.

Mă întreb, și să ne întrebăm cu toții: Am realizat noi cu adevărat împăcarea cu Dumnezeu? Avem noi deplină pace cu Dumnezeu și cu semenii noștri? Dacă nu o avem, cînd gîndim s-o realizăm? Nu ar fi cazul să facem aceasta chiar azi? Să ne ajute Bunul Dumnezeu să înfăptuim această măreață lucrare chiar acum, amin!

Prin iubirea lui Isus la unire și pace

I. DANETIU

Iubirea, semnul distinctiv al urmașilor lui Hristos

Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții". Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții". Ioan 13, 34, 35.

Cu puțin înainte de evenimentele care au culminat cu Golgota, după care Domnul Hristos S-a despărțit pentru un timp de urmașii Săi, pe care i-a iubit pînă la capăt (Ioan 13, 1) a avut loc o duioasă convorbire între Domnul și ucenicii Săi. Cele discutate le găsim descrise în capitolele 13—17, din Evanghelia lui Ioan precum și în celelalte evanghelii.

Minunate și solemne sînt învățăturile pe care cu ocazia aceea a căutat Domnul să le lase ca scumpe amintiri celor iubiți ai Săi. Cercetîndu-le, mereu și mereu, cu atenția cuvenită, începem să ne dăm seama cît de mult iubea Isus pe ai Săi și cît de mult dorea El să-i pregătească pentru clipele cînd vor rămîne singuri, fără Învățătorul lor iubit. Acum ei aveau să rămînă în lume ca reprezentanți ai Săi și ceea ce dorea El, era ca să-i ajute la o pregătire care să-i facă demni de misiunea ce urma să li se încredințeze. Pentru aceasta ucenicii aveau nevoie de două lucruri cu totul deosebite, pe care Hristos dorea să le dăruiască din Însăși ființa Sa divină și anume: iubirea dumnezeiască și unirea cerească. Ioan 13, 34; 17, 21—23.

Iubirea, unul din atributele de seamă ale lui Dumnezeu

Nu poți vorbi despre iubirea dumnezeiască, fără a te adînci în cunoașterea caracterului sfînt al lui Dumnezeu și al Fiului Său Isus Hristos.

„Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste. Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămîne în dragoste, rămîne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămîne în el. Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca o jertfă de ispășire pentru păcatele noastre". 1 Ioan 4, 7, 8, 16, 9, 10.

Apostolul Pavel sfătuieste pe credincioși să urmeze exemplul iubirii lui Dumnezeu: „Urmați dar pilda lui Dumnezeu, ca niște copii prea iubiți. Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu". Efes. 5, 1, 2.

Spiritul Profeției în comentarea parabolei fiului risipitor, descrie astfel caracterul lui Dumnezeu: „Cei care sînt amăgiți de Satana, cred că Dumnezeu este aspru și sever. Ei își închipuie, că Dumnezeu așteaptă să-i poată condamna și pedepsi, și nu e dispus să primească pe păcătos, cît timp mai poate găsi un motiv legal pentru a nu-l ajuta. Legea Lui o privesc ca pe o restrîngere a fericirii oamenilor, un jug împovărător, de care ar vrea mai bine să scape. Dar omul, al cărui ochi au fost deschiși prin iubirea lui Hristos, vede pe Dumnezeu plin de îndurare. Acestuia, Dumnezeu nu-i mai apare tiran și nemilos, ci ca un Tată, care e plin de iubire și de dorința de a îmbrățișa pe fiul pocăit. Păcătosul va striga împreună cu Psalmistul: „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul, de cei ce se tem de El".

Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decît să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sînteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu. Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții. Ioan 13, 34, 35; 15, 12, 13, 14, 17.

„Dorința cea mare pe care Hristos o arăta în această ultimă adunare cu ucenicii Săi, era ca ei să se iubească unii pe alții așa cum îi iubise El. Despre lucrul acesta le vorbea de repetate ori. „Vă poruncesc", le spusese El adesea, „să vă iubiți unii pe alții". Cuvințele pe care le-a rostit, după ce a fost singur cu ei în odaia de sus: „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții"; aveau o însemnătate deosebită. Porunca aceasta era nouă pentru ucenici, deoarece ei nu se iubise unii pe alții așa cum îi iubise Hristos. Domnul n-înțeles că ei trebuie să fie stăpîniți de idei și îndemnuri lăuntrice noi; că trebuie să trăiască după principii noi; prin viața și moartea lui Hristos ei trebuiau să ajungă la o nouă înțelegere a iubirii. Porunca de a se iubi unii pe alții, avea un nou înțeles în lumina jertfei Lui. Toată slujba harului este o stăruitoare servire plină de iubire și de strădanii pline de jertfe și lepădare de sine. În tot timpul cît Hristos a fost pe pămînt, iubirea lui Dumnezeu se revărsa de la El în valuri neînfrînte. Toți cei stăpîniți de Duhul Lui vor iubi ca și El. Același principiu care îndemna pe Hristos la lucru îi va îndemna și pe ei în legăturile lor unii cu alții. Iubirea este dovada că ei sînt ucenici. Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții. Dacă oamenii sînt strîns legați laolaltă, dar nu prin puterea intereselor egoiste, ci prin iubire, dovedesc prin aceasta că în ei lucrează o putere care nu poate fi influențată de oameni. Oriunde ar fi această unire, ea este o dovadă că s-a refăcut în om natura dumnezeiască, și că s-a răsădit un nou principiu de viațuire".

Reprezentanți ai lui Hristos în lume

Copiii lui Dumnezeu sînt chemați să fie reprezentanți ai lui Hristos ca să arate lumii bună-tatea și îndurarea lui Dumnezeu. Așa cum Isus ne-a descoperit caracterul Tatălui, la fel noi avem să descoperim iubirea lui Hristos lumii. „După cum Tu M-ai trimis pe Mine în lume", zicea Domnul, „așa i-am trimis și Eu pe ei în lume". Ioan 17, 18.

„Voi sînteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, cunoscută și citită de toți oamenii". 2 Cor. 3, 3.

Prin iubire sfîntă la unire și pace

Dacă iubirea Domnului Hristos va călăuzi inimile noastre, dacă ea va fi dovedită în viața noastră zilnică, atît prin vorbirea cît și prin faptele noastre, ea va topi orice asperități ale caracterului, orice fel de diferențe și neînțelegeri. Va nivela, va curăți și va sfinți viața, deschizînd drumul unei uniri curate și sfînte, în familie cît și în comunitate. Pentru această unire se ruga cu atîta căldură Domnul Hristos Tatălui ceresc. „Mă rog ca ei să fie una, cum și Noi sîntem una. Ioan 17, 11, 21.

Despre primii creștini se raportează că erau caracterizați de acest spirit al unirii. Chiar împotrivorii lor

trebuiau să recunoască faptul că o legătură cu totul deosebită îi strânge în jurul noii învățături. „Vedeți ce mult se iubesc și se stimează între ei?” — erau cuvintele care se auzeau adesea în sălile de judecată.

Nevoia Bisericii Domnului Hristos în zilele noastre

Unul dintre lucrurile cele mai imperioase de care Biserica lui Hristos are nevoie în aceste vremuri este asigurarea că semnul distinctiv al iubirii Domnului Hristos este neșters în mijlocul ei. Dar, acest lucru nu trebuie dovedit numai cu vorbe frumoase sau declarații răsunătoare; el trebuie adevărat cu lumina faptelor zilnice ale fiecărui credincios în parte: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”. Mat. 5, 16. „Prin aceasta va cunoaște lumea că sunteți ucenicii Mei”.

Una cu Hristos în viață și una cu El în veșnicie

Cugetînd mereu asupra desăvîșirii Mintuitoare, vom fi determinați să dorim a fi schimbați după chipul Său cel sfînt și curat spre a putea fi cu El în veșnicie. Aceasta era ținta spre care îndrepta Hristos viața celor ai Săi și spre care, și-au îndreptat în fiecare epocă năzuințele toți urmașii Lui de mai tîrziu. Apostolul Pavel scria Galatenilor: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în Mine...” Gal 2, 20. Colosenilor, vorbind despre același adevăr, le scria: „Căci voi ați

murit, față de păcat, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, iar cînd se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă”. Col. 3, 3, 4.

Ca minunată viață în comunitate și în familie va rezulta din ducerea unei adevărate vieți călăuzită de aceste principii sfînte. Ea va fi izvorul unirii și al păcii în familie, în comunitate și pentru toți oamenii de pretutindeni.

Pentru mine și pentru tine

Ceea ce Hristos a spus ucenicilor Săi pe atunci, este tot atît de valabil și pentru cei ce trăiesc azi. El este același. Cuvîntul Său este același și semnul distinctiv al urmașilor Săi nu s-a schimbat cu nimic. Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu, este încă îndemnul Lui către fiecare, pînă în ziua unirii familiei din cer cu cea de pe pămînt.

Dumnezeu vrea să vadă pe toți fiii și fiicele Sale fericiți, plini de pace, de spirit de unire și ascultare. Pacea Mea v-o dau vouă”.

„Tot ce era Hristos pentru primii Săi ucenici, dorește El să fie și pentru copiii Săi de azi. Astfel, dacă Hristos locuiește în inimile noastre El va lucra în noi și dorința și înfăptuirea după buna Lui plăcere”. Noi atunci vom lucra și vom viețui cum a viețuit El, și vom da pe față același spirit de iubire, unire și pace cu al Lui și așa iubindu-L, pe El, vom rămînea în El, vom crește în El, vom fi cu El aci și cu El în veșnicie. Amin!

ORICE LUCRU LA TIMPUL SĂU

Valoarea unei lucrări și importanța ei, depinde mai întîi de felul cum a fost făcută, de conștiințozitatea cu care a fost adusă la îndeplinire; apoi mai depinde de timpul cînd a fost făcută.

Sînt unele lucruri mici, care luate singure aparte, poate nu par prea importante; dar luate în legătură cu locul și timpul lor, ajung la adevărata lor valoare.

Da, „toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub cer își are vremea lui”, zice Cuvîntul Sfintei Scripturi. Despre Dumnezeu Insuși se spune că: „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui...”. „...căci El a sorocit o vreme pentru orice lucru și pentru orice faptă”. Ecles. 3, 1, 11, 17.

Faptul acesta este foarte adevărat în însăși viața noastră, cu toate experiențele ei, și în toate domeniile ei de activitate. Mult s-a pierdut adesea pentru că unele lucruri s-au făcut cu mici întîrzieri, care au adus după ele pagube mari; în schimb însă un lucru făcut la timpul său aduce bucurie și un rezultat mult mai frumos.

Aplicînd acest important lucru în activitatea gospodărească, e bine să ținem seama și să ne amintim din timp că, odată cu venirea lunii Martie, lucrările de primăvară vor intra în plin sezon. Ca gospodari destoinici și ca buni credincioși, să pornim cu un nou elan și cu încredere în Bunul Dumnezeu în noua campanie de lucrări de primăvară. Să avem mereu în minte gîndul că recolta din

toamnă depinde în cea mai mare măsură de felul cum vom executa lucrările din campania de primăvară. Așa de exemplu: Dacă acum pregătim bine pămîntul, dacă în condițiile cele mai bune și la timpul cel mai potrivit, vom pune semințe de cea mai bună calitate, tratate, bunul Dumnezeu, în care avem credința noastră prinsă, va face și El partea Sa. Va binecuvînta lucrările noastre, holdele noastre și recoltele noastre.

Pentru aceea, noi, credincioșii adventiști de ziua a șaptea, ascultînd cu dragoste Cuvîntul Domnului nostru Isus Hristos, să urmăm ca și pînă acum îndemnul care zice: „Tot ce ai bun de făcut, fă la timp și cu toată puterea ta”, iar în altă parte: „Dimineața seamănă-ți sămînța și pînă seara nu lăsa mîna ta să se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amîndouă sînt deopotrivă bune”. Ecles. 11, 6.

Să luăm deci, iubiți frați în Domnul, gospodari destoinici, îndemnul sfînte, ca pe niște călăuze ale noastre atît în această campanie de lucrări de primăvară, cum și în tot timpul anului de lucrări agricole pe care-l începem odată cu sosirea primăverii. Iar după ce ne-am făcut toată partea noastră ca buni și destoinici lucrători, să rugăm pe Tatăl nostru ceresc ca să binecuvînteze tot lucrul bun al mîinilor noastre, astfel ca recoltele noastre cum și rezultatul lucrărilor noastre să fie o încununare de bucurii, atît pentru noi cît și pentru cei din jurul nostru.

FERICE DE CEI CURAȚI CU INIMA

H. ARTINIAN

Despre Bunul Dumnezeu stă scris: „El este stînca, lucrările Lui sînt desăvîrșite căci toate căile Lui sînt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat. Una dintre cele mai de seamă caracteristici ale Lui, este curăția. El este un Dumnezeu curat. Curăția desăvîrșită face parte din ființa Sa supremă. Tot ce este contrar curăției, este respins de El, și trebuie să dispară dinaintea Lui. „Ochii Tăi sînt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești nelegiuirea“. „Nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea. Cînd vă întindeți mîinile Imi întorc ochii de la voi și oricît de mult v-ați ruga, n-ascult. Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele, pe care le-ați făcut! Incețați să mai faceți răul“.

De aceea tot ce ne-a venit de la El, a fost și este curat. Astfel: „Cuvintele Domnului sînt cuvinte curate, un argint lămurit în cuptor de pămînt și curățit de șapte ori“. „Poruncile Domnului sînt curate și luminează ochii“. „Religiunea curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu“. „Înțelepciunea care vine de sus, este întii curată, apoi pașnică, blîndă și ușor de înduplecat“.

Potrivit acestei însușiri mărețe a caracterului Său, cînd a creiat la început pe om după chipul și asemănarea Sa, i-a oferit aceleași condiții, numai pentru ca omul să poată trăi în deplină curăție, în locul în care a fost așezat.

Pentru Adam și Eva, era o fericire că în această situație de curăție, se puteau întreține cu ființe cerești și cu Insuși Creatorul lor. Cu simțăminte curate, cu scopuri sfinte și nobile, cu posibilități nemărginite înaintea lor, se puteau bucura și dezvolta în continuu. Comorile și tainele universului stăteau înaintea lor. Descoperirea frumuseților creației și a legilor care o guvernează, sporeau mereu fericirea lor.

Dar o singură abatere de la calea prescrisă lor, le aduse despărțire, durere și moarte. Calea prescrisă lor era calea ascultării și conformării în totul cu voia Creatorului lor. Numai rămînînd în această ascultare, puteau să se bucure de comuniune directă și să-și asigure viața și fericirea veșnică. Din cauza călcării poruncii divine, citim că slava lui Dumnezeu s-a îndepărtat, au văzut goliciumea în care au rămas și au căutat să se depărteze de la locul prezenței lui Dumnezeu. Vălul despărțitor s-a lăsat între Creator și făptură. Deși mina

Domnului nu s-a scurtat și auzul Lui nu s-a îngreuiat, totuși păcatele și nelegiuirile noastre au ridicat zidul care ascunde fața Sa sfîntă, și împiedică comuniunea Lui directă. În felul acesta s-a pierdut nevinovăția și viața.

Pentru refacerea legăturilor rupte și pentru recîștigarea curăției și sfînteniei pierdute, cerul a oferit o jertfă ce nu poate fi măsurată: viața, suferințele și moartea Fiului lui Dumnezeu. Dar viața Sa și jertfa Sa, nu puteau să fie primite dacă nu erau curate. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru că viața Mîntuitorului a fost o viață curată, iar jertfa oferită pentru rîscumpărarea noastră, a fost o jertfă nepătată. „Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat“, a zis El celor ce zi și noapte Îi urmăreau faptele și cuvintele. Apostolii care L-au cunoscut cel mai bine, puteau declara despre El cu toată libertatea: „El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicieșug. Pe Cel ce n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“. Iar despre jertfa Sa citim: „S-a adus pe Sine Insuși jertfă fără pată lui Dumnezeu“. „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur ați fost rîscumparați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sîngele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“.

Iar locurile pregătite pentru cei rîscumparați sînt locuri curate și sfinte, unde nimic întinat nu va putea intra; nimeni care trăiește în spurcăciune și minciună, ci numai cei înscrisi în cartea vieții Mielului“. Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri, Eu voi fi Dumnezeuul lui, iar el va fi fiul Meu“.

Prin credință noi Îl vedem aici și acum. În viața noastră de toate zilele, putem să vedem bunătatea și milostivirea Sa, în manifestarea purtării Sale de grijă. Îl recunoaștem în caracterul Fiului Său. Spiritul Sfînt ia adevărul cu privire la Dumnezeu și la Acela pe Care L-a trimis El, și îl dezvăluie priceperii și inimii. Cei curați cu inima văd pe Dumnezeu într-o nouă și duioasă legătură, ca Rîscumparaător al lor, și cînd văd curăția și frumusețea caracterului Său, doresc să reflecteze chipul Său. Ei Îl văd ca Tată, care dorește din toată inima să cuprindă în brațele Sale un fiu care se întoarce și inima lor este plină de o bucurie negrăită și de slavă.

Cei curați cu inima văd pe Dumnezeu în lucrurile mîinilor Sale, în lucrurile frumoase care se află în universul acesta. În Cuvîntul

Său scris ei citesc în rînduri clare descoperirea îndurării Sale, bunătatea Sa și harul Său. Adevărurile care sînt ascunse de cei înțelepți în felul lumii, sînt desfășurate fără încetare înaintea acelor care au o dorință arzătoare, copilărească de a cunoaște și de a face voia lui Dumnezeu. Noi pricepem adevărul, cînd ajungem noi înșine părtași de fire dumnezeiască.

Cei curați cu inima trăiesc ca și cum s-ar afla chiar în prezența lui Dumnezeu, în timpul pe care El li-l îngăduie în lumea aceasta. Ei îl vor vedea față-n față în viața viitoare, nemuritoare, așa cum îl vedea Adam cînd umbla și vorbea cu Dumnezeu în Eden. „Acum vedem lucrurile ca într-o oglindă, în chip în-tunecos; dar atunci vom vedea față în față“.

„Ferice de cei curați cu inima căci ei vor vedea pe Dumnezeu“. Fiecare în parte cum și toată Biserica la un loc, sîntem invitați la acest înalt și măreț ideal, idealul curăției și sfințeniei. Mintuitorul dorește „ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică slăvită, fără pată, fără zbîrcitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără prihană“. Prin jertfa Sa de pe Golgota, Hristos ne-a pus la îndemîină sîngele prețios care ne curățește de orice păcat; prin meritele Sale sfinte, ne-a oferit haina albă și nepătată a dreptății Sale; prin mijlocirea Sa la tronul Tatălui, a trimis asupra urmașilor Săi puterea Spiritului Sfînt; prin profeții Săi a dotat Biserica Sa cu comoara nesecată a Cuvîntului Său. El ne-a oferit toate condițiile ca să putem trăi o viață de biruință, o viață curată și să putem să ne formăm caractere care să poată fi acceptate de cer și de veșnicie.

Apostolul Pavel zice: „Cu cît mai mult sîngele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Insuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!“ Ebrei 9,14.

Vom folosi noi oare aceste prețioase mijloace ale harului lui Dumnezeu? Cugetele noastre trebuie să fie cugete curate — curate față de oameni, cu alții mai mult față de Dumnezeu; faptele noastre trebuie să fie fapte curate; cuvintele și orice manifestare a noastră trebuie să fie aprobată de Acela care zice: „Știu faptele tale, Eu cunosc gîndurile tale, căci înaintea Aceluia cu care avem de a face, totul este gol și descoperit. Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de fața Ta?“

Cu adevărat că e „ferice de cei cu inima curată, pentru că ei vor vedea pe Dumnezeu“. „Ei vor vedea fața Lui și numele Lui va fi scris pe frunțile lor“.

Chemarea primăverii

Mi-e dor să văd turme de oi
Spre șesuri cum coboară.
Mi-e dor de iarba din zăvoi,
Deci, vino, primăvară!

Mi-e dor s-aud ciripituri
Plăcute-n fapt de seară,
Concert de păsări în păduri,
Deci, vino, primăvară.

Mi-e dor să văd prevestitori,
Venind din depărtare,
In stoluri, oaspeți călători,
Vestind a primăvară!

Mi-e dor s-aud cucul cîntînd
Să văd plugul cum ară,
Semănătorul semînînd,
Deci, vino, primăvară!

Mi-e dor să văd pe copilași
Cu-a lor pălărioară
Fugind să prindă fluturași
Deci, vino, primăvară!

Se vrea pămîntu-nviorat
Și iarba vrea să-apară
Ploi, soare sînt de așteptat
Deci, vino, primăvară!

De-o viață nouă-mi este dor
De-o viață sfîntă, rară,
S-aducă-al meu Mintuitor,
In suflét, primăvară!

I. MIHORDEA

CUNOAȘTEȚI ?

1. Unde stă scris că Magii dela Răsărit au fost în număr de trei?
2. Unde stă scris că un om a avut 26 degete?
3. Ce poruncă a lăsat Maica Domnului?
4. Care doi mari bărbați au fost salvați în niște coșuri?
5. Cine și-a dorit un sfîrșit fericit dar nu a avut parte de el?
6. Cum s-a numit împăratul care și-a adus jertfă pe propriul său fiu pe un zid?
7. Cine a văzut pe o insulă mică, cea mai mare cetate care a existat vreodată?
9. Unde se poruncește unui munte să-și deschidă porțile și unui pom să se vaete?
9. Cine s-a luptat pînă a obosit și i-a rămas mina lipită de sabie?
10. Unde găsim încă din timpul lui Solomon că au fost negustori care făceau comerț cu haine de gata.

Răspunsul la întrebările „Cunoașteți“, din revista nr. 11 — noiembrie

1. Vulpile din timpul lui Samson. Judec. 15, 4.5.
2. Numeri 26,11.
3. Împăratul din Ai. Iosua 8, 29.
4. Primul: Manoah. Jud. 13, 15. Al doilea: Lot. Gen 19, 2.
5. Abimelec. Judec. 9, 6.
6. Ieremia. Ier. 36, 27 u. p.
7. Miriam. Exod. 15, 20. 21.
8. Prov. 31.
9. Fapt. 21, 9. Cele patru fiice ale evanghelistului Filip.
10. Fiul sorei lui Pavel. Fapt. 23, 16 u. p.

O DEPLINĂ CONSACRARE

ST. NAILESCU

Consacrare înseamnă predare și închinare în slujba lui Dumnezeu. Un om consacrat înseamnă un om care s-a predat sau și-a închinat viața sa în slujba lui Dumnezeu. Despre cei consacrați, bunul Dumnezeu a făcut următoarea declarație: „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștilor. Imi vor fi o comoară, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om față de fiul său, care-i slujește“. Maleahi 3, 17.

Însă consacrarea noastră nu este plăcută sau nu este primită, dacă nu e o consacrare deplină. O predare numai pe jumătate, o servire numai de formă, este condamnată de cuvânt sfânt. Mântuitorul a zis în legătură cu porunca consacrării: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta“. Marcu 12, 30. Iar poporului Său din Vechiul Testament i-a poruncit: „Voi să mergeți după Domnul Dumnezeul vostru, de El să vă temeți, poruncile Lui să le păziți, de glasul Lui să ascultați, Lui să-I slujiți și de El să vă alipiți“. Deut. 13. 4.

Spiritul Profetic spune: „Noi nu putem fi pe jumătate ai lui Dumnezeu. Nu sîntem copii Lui dacă nu sîntem numai ai Lui cu totul“. Cel ce crede că poate să fie al lui Dumnezeu numai pe jumătate, încearcă o imposibilitate, pentru că Mântuitorul ne-a învățat cum putem fi ai Lui cu totul, prin următoarea pildă: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpîni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celalt, sau va ține la unul și va nesocoti pe celalt“. Mat. 6. 24.

Predat Lui, înseamnă a fi călăuzit și folosit numai de Mântuitorul Isus Hristos. El singur are dreptul acesta asupra noastră, pentru că El este și Creatorul și Mântuitorul nostru din păcatele noastre. Privind la moartea Lui pe crucea de pe Golgota, privind la prețul nespuse de mare care s-a plătit pentru mîntuirea noastră și pentru fericirea noastră veșnică, simțim că singura noastră datorie e, să venim în umilință la picioarele Sale și plini de recunoștință și de bună voie să ne consacram în servirea și proslăvirea sfîntului și minunatului Său Nume, printr-o viețuire și servire după deplina Sa voie.

O adevărată consacrare cere din partea noastră o completă închinare a ființei noastre Lui. Mîntuitorul, prin prețul vieții Sale, a răscumpărat de sub condamnarea păcatului omul

întreg pentru a-l putea face desăvîrșit. De aceea datoria noastră este să-I predăm cu recunoștință și de bună voie întreaga noastră ființă. Aceasta înseamnă: duhul nostru, sufletul nostru și trupul nostru, ca să fie păzite întregi, fără prihană pînă la venirea Domnului Isus Hristos. „Să nu mai dați în stăpînire păcatului mădălarile voastre, ca pe niște unelte ale nelegiuirii“. „Vă îndemn, dar fraților pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“.

O consacrare deplină mai cere din partea noastră oferirea în serviciul Domnului a tuturor talentelor și darurilor încredințate nouă. Fie că avem talente mai multe sau mai puține, toate trebuie să fie puse în serviciul Său. Pilda din Matei 25, cu talanții, încredințați, ne arată că vom da socoteală de felul cum am întrebuințat talanții noștri. Soarta veșnică va depinde de rezultatele folosirii lor. Domnul le va spune: „Bine, serv bun și credincios“, aceluia care au adus servirea sinceră Mîntuitorului prin talanții încredințați lor. În Sfintele Scripturi avem exemple de bărbați care au pus în slujba Domnului talentele lor și au fost o mare binecuvîntare pentru cei din jurul lor; astfel David avea darul cîntărilor și al poeziei. Cît de bine a întrebuințat el darul acesta, se poate vedea și simți că și astăzi Psalmii lui David sînt cîntați și numele lui Dumnezeu e glorificat prin ei pretutindeni de credincioșii Săi.

Daniel care era mai marele la curtea Babilonului de pe vremuri, îmbrăcat cu înțelepciune mai presus de cei din jurul său, a folosit acest dar pentru a face ca numele lui Dumnezeu să fie cunoscut între toate popoarele din vremea aceea. Despre Daniel cunoaștem cît de pătruns era el de spiritul unei adevărate legături cu Dumnezeu. „Pe cînd încă vorbeam eu, mîă rugam, îmi mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Isarel, și îmi aduceam cererile înaintea Domnului, Dumnezeului meu, pentru muntele cel sfînt al Dumnezeului meu; pe cînd vorbeam eu încă în rugăciunea mea, a venit repede în zbor iute, omul Gavriil, pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie, și m-a atins în clipa cînd se aducea jertfa de seară. El m-a învățat, a stat de vorbă cu mine și mi-a zis: „Daniele, am venita acum să-ți luminez mintea. Cînd ai început tu să te rogi, a ieșit cuvîntul, și eu vin

să ți-l vestesc; căci tu ești prea iubit și scump". Dan. 9, 20—23.

Pavel avea un zel neobosit. Cît de bine a întrebuițat și el talentul acesta. Din clipa de cînd a recunoscut pe Mîntuitorul, și a auzit chemarea Sa divină, nu și-a cruțat puterile sale, ci le-a folosit pentru neîntrerupte, lungi și obositoare călătorii pentru a-și aduce cu bine la îndeplinire înalta sa misiune pe care Domnul i-o încredințase. El putea să spună față de toți credincioșii: „Și eu voi cheltui prea bucurios din ale mele, și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre". „Căci eu sint gata ca să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea „Domnul, judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui".

Un alt bărbat care și-a consacrat viața sa în slujba lui Dumnezeu și a neamului său a fost Iosif. El a scăpat Egiptul dintr-o foamete cumplită și chiar și țările din împrejurimi. Despre el găsim în Scripturi scris: „Miinile lui au fost întărite de miinile Puternicului lui Iacob, și a ajuns astfel păstorul și stinca lui Israel". Datorită lucrării lui, „țara lui va primi de la Domnul în semn de binecuvîntare cel mai bun dar al cerului, roua, cele mai bune ape care sint jos, cele mai bune roade ale pămîntului și din tot ce cuprinde el. Bunăvoința celui ce S-a arătat în rug să vină peste capul lui Iosif". In Apoc. cap. 7 ni se spune că vor fi sigilați și din urmașii lui Iosif. Iar în cap. 21, pe una din porțile noului Ierusalim va fi scris „poarta seminției lui Iosif". In Sfintele Scripturi găsim o listă întreagă de bărbați care s-au consacrat în întregime în slujba lui Dumnezeu, dar în fruntea tuturor acestora, ca exemplu de o desăvîrșită consacrare, stă Mîntuitorul nostru iubit, care a ales să servească și să mîntuiască omenirea.

„Cînd Isus veni în lume, puterea lui Satana a fost îndreptată împotriva Lui. Dela data cînd S-a arătat ca prunc în Betleem, uzurpatorul s-a străduit să-L nimicească. Pe toate căile cu puțință a încercat să împiedece pe Isus de a avea o copilărie desăvîrșită, o vîrstă de bărbăție nepătată, o lucrare sfîntă, și un sacrificiu fără cusur. Dar fusese înfrînt. Nu putuse determina pe Isus să păcătuiască. Nu putuse să-L descurajeze, sau să-L îndepărteze dela lucrarea pentru săvîrșirea căreia venise pe pămînt. Din pustietate, la Golgota, furtuna miniei lui Satana bătuse asupra Lui; dar cu cît această minie cădea mai fără milă asupra Lui, cu atît mai puternic Se agăța Fiul lui Dumnezeu de mina Tatălui Său, și stăruia să meargă mai

departe pe cărarea stropită cu sînge. Toate străduințele lui Satana de a-L apăsa și a-L înfrînge, n-au făcut altceva decît au scos la lumină mai vie caracterul Lui nepătat".

„Iată-mă că vin! — în sulul cărții stă scris despre Mine — vreau să fac voia Ta Dumnezeu și legea Ta este în fundul inimii mele. Vestesc îndurarea Ta în adunarea cea mare". Datorită lucrării Lui, profetul lui Dumnezeu, a văzut o mulțime pe care nimeni nu o putea număra, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe și cu ramuri de finic în mîini". Despre aceia care s-au consacrat în a ajuta pe semenii lor ca să umble în neprihănire, stă scris că: „Vor străluci ca splendoarea cerului și vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci".

Cine dorește să se ofere Domnului? Cine se consacră acum pentru binele său și al semenilor săi și pentru slava Mîntuitorului său?

Așa sint sănătos

*Pe calea vieții vreau să merg
In plină sănătate.
Deprinderi rele vreau să șterg
Căci, voia Domnului, — alerg
S-o implinesc, in toate.*

*Plăcutul aer îl doresc.
Să-l simt curat, îmi place.
De el nicidec nu mă lipsesc.
In casă, des aerisesc.
Și-așa de bine-mi face!*

*Cît despre soare, eu socot
Că mare-i e valoarea!
Și-n muncă, și-n odihnă-n tof
Eu folosesc, atit cit pot
Criteriu, cumpătarea!*

*Nu beau nimic îmbătător.
Doar apa de izvoare.
Iar cînd ispita îmi dă zor
O-nfrîng; doar daruri din răzor
Iau pentru-a mea mîncare.*

*O, Doamne bun, Îți mulțumesc
Căci încă din pruncie
Tu-mi arătași cum să trăiesc
Și-apoi, crezînd, nădăjduiesc
Să fiu și-n veșnicie!*

ELISEI DUMITRESCU

LUCRAREA DUHULUI SFÎNT

Duhul Sfînt, regeneratorul nostru

Duhul Sfînt slujește inimii omenești ca regenerator și ajută la vindecarea infirmităților și slăbiciunilor noastre, produse din cauza păcătuirii noastre. Rom. 8, 26, 27.

„Duhul trebuia să fie dat ca o putere de renaștere și fără aceasta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic. În decursul veacurilor, puterea răului se întărise continuu, iar supunerea oamenilor față de această putere satanică, era îngrozitoare. Păcatul nu putea fi oprit pe loc și înfrînt decît prin mijlocirea Celei de a treia Persoană a Dumnezeirii, care să nu vină cu putere schimbată, ci cu plinătatea puterii dumnezeiești. Duhul face să aibă efect cele săvîrșite de Mintuitorul lumii. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul partaș de natură dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său ca o putere care să biruie orice înclinație spre rău, moștenită sau însușită, și să înlipărească propriul Său caracter în Biserica Sa”.

Prima lucrare a Duhului Sfînt asupra inimii omului, este de a-l convinge de păcat. „Și cînd va veni, El va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata”. Ioan 16, 8. Dar lucrarea Sa nu e terminată cînd convinge sufletul de aceste lucruri.

„Dumnezeu ia pe oameni așa cum sînt și îi pregătește pentru serviciul Său, dacă ei l se vor preda. Duhul lui Dumnezeu primit în suflet îi trezește toate facultățile Sale. Sub călăuzirea Duhului Sfînt, mintea care e consacrată fără rezervă lui Dumnezeu, se dezvoltă armonios și este întărită ca să înțeleagă și să împlinească cerințele lui Dumnezeu. Caracterul slab și șovăitor se schimbă și devine puternic și statornic. Devoțiunea continuă stabilește legături alăt de strînse între Isus și ucenicii Săi, încît creștinul devine asemenea Maestrului Său în caracter. El are vederi mai clare și mai largi. Discernămîntul său este mai pătrunzător și judecata sa mai bine cumpănită. El este alăt de trezit de către puterea dătătoare de viață a Soarelui Dreptății, încît este în stare să aducă multă roadă pentru slava lui Dumnezeu”.

În felul acesta se împlinesc cuvintele apostolului:

„Dar cînd s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mintuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mîntuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndura-

rea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcute de Duhul Sfînt”.

Tit. 3, 4, 5.

Citim din nou: „Noi toți primim cu fața descoperită ca într-o oglindă, slava Domnului, și sintem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”. 2 Cor. 3, 18.

Imprimă iubirea lui Dumnezeu în inimă.

Datorită slujirii Duhului, chiar însușirile caracterului lui Hristos vin în viața credinciosului. „Însă nădejdea aceasta nu înșeală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre, prin Duhul Sfînt, care ne-a fost dat”. Rom. 5, 5. În această privință serva Domnului spune:

„Legea lui Dumnezeu este împlinită numai cînd oamenii îl iubesc cu inima, cu cugetul, cu sufletul și cu puterea, și pe aproapele lor ca pe ei înșiși. Manifestarea acestei iubiri aduce slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace și bună învoire între oameni. Domnul este glorificat cînd marele scop al acestei legi este atins. Este lucrarea Duhului Sfînt din generație în generație să împartă iubire inimilor omenești pentru că iubirea este principiul viu al frățietății”.

Serva Domnului mai spune următoarele:

„Dacă nu primiți Duhul Sfînt, voi nu puteți avea iubirea lui Dumnezeu în suflet; dar printr-o legătură vie cu Hristos ne inspirăm cu iubire, cu zel și cu stăruință”.

Progresul alăt de necesar într-o viațuire cu adevărat creștină, se realizează prin această minunată Persoană, cea de a treia Persoană a Dumnezeirii. Numai prin puterea Sa, poate cineva să crească în har, și să urce treptele spiritualității.

Prin slujirea plină de iubire a Duhului Sfînt, asupra vieții adevăratului credincios, se sfințește caracterul și se creiază din nou prin puterea lui Dumnezeu.

„Duhul Sfînt lucrează prin credință în inimă pentru a crea sfințenia în ea; dar aceasta nu se poate pînă ce omul nu conlucrează cu Hristos. Noi sintem pregătiți pentru ceruri, numai prin lucrarea Duhului Sfînt asupra inimii... Este lucrarea Duhului Sfînt de a curăți gustul, de a sfinți inima, și de a înobilă întreaga ființă”.

Mai departe citim:

„Este lucrarea Duhului Sfînt de a descoperi minții, caracterul acelei consacării pe care Dumnezeu o acceptă. Prin mijlocirea Duhului Sfînt, sufletul este luminat iar caracterul este reînnoit, sfințit și înobilat”.

LEGIILE SĂNĂTĂȚII

Dacă am putea găsi ce anume ar contribui la refacerea corpului îmbolnăvit al omului, încît nervii săi, inima sa, plămîinii săi sau orice altă parte, să fie reînnoite, atunci am ajunge să cunoaştem, una din aceste legi însemnate. Care sînt mijloacele sau remediile care vor instaura chipul lui Dumnezeu în om? În Spiritul Profetic sînt amintite în felul următor: aer curat, soare, cumpătare, odihnă, exerciții, dietă curată, folosirea apei și încrederea în puterea divină — acestea sînt adevăratele remedii.

Nu este aceasta o frază frumoasă? Avem aici numai opt remedii simple, dar foarte efective care ne ajută la o mai bună sănătate. Acestea sînt mijloacele de vindecare ale lui Dumnezeu și e bine să învățăm cum să prezentăm acești factori vindecători. Ele nu sînt numai simple mijloace de vindecare, ci sînt căile prin care să păstrăm corpurile noastre într-o bună sănătate și mințile noastre într-o bună funcționare. Cu aceste opt mijloace se poate înfringe puterea celui rău. El caută totdeauna să doboare pe om prin boală și să arunce îndoială și teamă în sufletul său. Să enumerăm din nou aceste mijloace de vindecare:

1. Aer	5. Exerciții
2. Soare	6. Dietă curată
3. Cumpătare	7. Folosirea apei
4. Odihnă	8. Încrederea în puterea divină.

În Romani cap. 12 în primele două versete citim: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu: Aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvîrșită”.

De acum înainte vom vedea legătura care există între sănătatea corpului, sănătatea minții și sănătatea sufletului. Trebuie să învățăm să ne prefacem prin înnoirea minții noastre. Vom stăruî deocamdată asupra numai a patru din aceste mijloace de vindecare ca să arătăm interdependența dintre fizic, minte și spirit și în plus, vom mai vedea cît de greu este să deosebim bine voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvîrșită, dacă neglijăm sau ignorăm vreunul din aceste mijloace fizice.

Dar cu care să începem? Să începem cu dieta? Nu! E altceva mai important decît dieta. Mai întîi e necesar să se atragă atenția asupra faptului că reforma sanitară nu înseamnă numai o fază dintr-o viețuire sănătoasă. Ea include un program complet și bine echilibrat. Dieta este numai unul din cele opt mijloace naturale pe care Bunul Dumnezeu vrea să ne învețe. Dieta este foarte vitală și importantă, dar dacă accentuăm numai pe ea sau numai pe una din oricare celelalte, stricăm echilibrul balanței. E ceva care întrece dieta și este mai vital decît orice fel de mîncare.

AERUL CURAT

Prin pana inspirației ni se spune: „Depindem mai mult de aerul pe care-l respirăm decît de hrana pe care o mîncăm”. Apoi se face următoarea declarație: „Aerul proaspăt se va dovedi mult mai folositor persoanelor bolnave, decît medicamentele, și le este mult mai necesar chiar decît hrana”.

Din punct de vedere științific declarația aceasta este corectă, pentru că un om poate să suporte mai multe zile fără apă, iar fără mîncare și mai multe zile; dar fără aer, cu elementul său dătător de viață, oxigenul, ar muri în cîteva minute. Aici avem o lege a corpului. Trebuie să avem aer proaspăt. Cînd studiem procesul folosirii acestui element vital în corpurile noastre sîntem constrînși să exclamăm împreună

cu David: „Sînt făcut minunat și înfricoșat”. Prin cel mai însemnat sistem de transport, născocit vreo dată, oxigenul din aer introdus în organism își face drumul la orice celulă oricît de mică ar fi, care compun țesuturile corpului. Deoarece media inspirației la un om sănătos este de 18 pe minut, reiese că în fiecare zi trec prin plămîinii omului 13.000 litri de aer.

Plămîinii la rîndul lor sînt compuși din 750 de milioane de săculețe de aer sau celule prin care trece oxigenul ca să intre în curentul singelui. Singele ia oxigenul din aerul pe care l-am respirat și-l trimite înapoi în celulă. Suprafața celulelor de singe expuse la aer de cînd citiți dvs. fraza aceasta, a fost de 436.800 cm.p. În fiecare secundă singele aleargă și ia oxigenul dătător de viață. Celulele care transportă acest oxigen din plămîni prin corp, sînt celulele roșii și sînt în număr de aproximativ 25 de trilioane. Lucrarea săvîrșită de aceste celule este atît de intensă, încît o celulă trăiește numai 30 de zile. Aceasta înseamnă că în fiecare secundă din fiecare zi, trebuie să se producă 12.000.000 de celule — și toate acestea numai ca să asigure oxigenul pentru milioanele de milioane de celule din toată cuprinsul corpului omenesc.

Unele celule suferă mai repede din lipsa oxigenului decît altele. Ni se spune: „Celulele cele mai sensibile din lipsa oxigenului, sînt celulele care compun sistemul nervos. Aceasta este ceea ce ne interesează pentru că, atît nervii cît și țesuturile nervoase compun creierul și creierul este mintea, iar noi alegem și hotărîm cu mintea să deosebim voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvîrșită. De aceea nervii sînt o materie importantă. Sînt lucruri pe care e bine să le cunoaştem”.

Și acum să facem un pas mai departe. Sînt celule în creieri care controlează mișcările, celule care controlează circulația și celule în care se găsesc centri superiori ai omului, ca raționamentul și puterea voinței. Celulele care controlează raționamentul și voința, sînt cele dinții, din tot sistemul nervos care, încep să sufere din lipsă de oxigen. Mai mult decît atît, acest sistem nervos este prin natura lui electric. Unii au comparat creierul cu un dinam electric. În prezent curenții electrici îi putem măsura. Știința medicală poate descoperi turburările din curentul electric al creierului și de aceea poate localiza tumorile și țesuturile cicatrizate. Și de aceea, dacă cel rău dorește să turbure creierul cuiva, lui îi vine foarte ușor dacă reușește să deranjeze nervii creierului. Poate că vă întrebați: cum reușește? În legătură cu aceasta, ne apare în toată însemnătatea ei declarația servei Domnului, care a scris despre curenții electrici ai creierului, înainte ca oamenii să-i fi descoperit.

„Nervii creierului care comunică cu întregul sistem, sînt singurul mijloc prin care cerul poate comunica cu omul și să-i influențeze viața lăuntrică. Tot ceea ce turbură circulația curenților electrici în sistemul nervos, slăbește țaria puterilor vitale și rezultatul este amorfirea sensibilităților mintale”.

În această privință știința și Spiritul Profetic sînt în perfectă armonie.

Următoarea întrebare logică este: „De unde se obține această electricitate? Cum păstrează creierul rezerva lui? Răspunsul este simplu: Datorită aerului proaspăt! Serva Domnului amintește în multe alte locuri, de unde obținem noi electricitatea pentru creierul nostru; dar dintre ele amintim cea mai însemnată declarație: „Aerul este binecuvîntarea gratuită a cerului destinată să electrifice întregul nostru sistem”.

„Dacă anoxia (lipsa oxigenului în corp din anumite cauze) progresa, în mod gradat, intelectul și sim-

țurile se amorteșc, fără ca persoana în cauză să-și dea seama de ceea ce i se întâmplă. Au loc simptome asemănătoare cu acele rezultate din cauza beției: dureri de cap, deprimare, apatie și amorțire, sau excitație și pierderea completă a controlului de sine... Memoria slăbește. Priceperea se slăbește și mai mult decât senzația. Persoana în cauză privește fără să cunoască. Ii e greu să-și dea seama dacă literalele pe care le vede sînt de mină sau de tipar... În sfîrșit simțurile se pierd deodată, ultimul fiind auzul".

Putem vedea deci că raționamentul, puterea voinței și judecata sînt influențate chiar printr-o împuținare a oxigenului. Dacă se reduce și mai mult cantitatea necesară a oxigenului, corpul nu se mai poate coordona. Dacă se continuă reducerea urmează agonia.

Acelaș lucru se întîmplă cînd cineva consumă alcool. După cum s-a amintit mai sus, mai întîi sînt influențați centri superiori: puterea voinței și raționamentul; urmează puterea de locomoție și ultimele, celulele care ajută la respirație.

Chiar dacă cel rău nu ne poate convinge să bem alcool, să nu uităm că el poate să țină corpurile noastre într-o stare de amorțeală, cînd ne ocupăm cu cărțile noastre, studiînd zi și noapte și nu ne îngăduim nici un fel de destindere sau plimbare în aer liber. Într-o asemenea stare, ne vin probleme care necesită o cugetare adîncă și sănătoasă. Din lipsă de oxigen judecata noastră este slăbită. Și pentru că nu am avut aer curat și exerciții suficiente, se în-

timplă să spunem da, cînd ar fi trebuit să spunem nu. Poate că aceasta este o declarație cam tare, dar nu este mai tare de cum o poate dovedi știința. Repetăm: „Aerul este binecuvîntarea gratuită a cerului, destinată să electrifice întregul sistem”.

O cantitate din această energie electrică n-ar strica unora din Comunitățile noastre. Au Comunitățile dvs. membri care sînt deprimați și triști? Pana inspirației ne-a dat o descriere vie a unor asemenea credincioși neștiutori care au dus lipsă de cantitatea necesară de oxigen:

„Pielea devine palidă, digestia este întîrziată, inima este suferindă, creierul este întunecat, gîndurile sînt confuze și tristețea se așterne asupra spiritului. Întregul sistem e deprimat și nu mai acționează devenind deosebit de susceptibil la imbolnăvire.”

Pentru ce? Pentru un singur motiv: nu a avut oxigen suficient. Cu siguranță că nu este singura cauză de imbolnăvire, dar este cauza gîndurilor triste și confuze care nu ar trebui să se întîmple la adventiști

Vorbînd despre bolnavi, sora White zice: „Cînd încep să facă exerciții în aer liber, încep restaurarea în corp, în minte și în suflet. Avem aici un mare adevăr și anume că, prin exerciții în aer liber, noi ajutăm pe Dumnezeu să-Și refacă chipul Său în noi. Devenim mai ascuțiți în gîndire și deci mai în stare de a ne feri de cursele diavolului”.

Vrei să fii desăvîrșit ?

U M I L I N Ț A

„Invățați de la Mine...” Mat. 11. 29

A invăța a fi umil nu-i ceva ușor. Această virtute se poate învăța numai mergînd în rămînînd cu Hristos. Lucrul acesta a fost cel mai greu, dintre toate cîte Isus i-a învățat pe cei doisprezece ucenici, în cei 3 ani și jumătate cît a fost pe pămînt.

Dacă vom da pe față o adevărată smerenie a inimii noastre, atunci vom avea parte de multe binecuvîntări pe care Domnul este gata să ni le dea. Totul depinde de noi, dacă le obținem sau nu. El este mereu gata a ne da binecuvîntări, dar noi nu sîntem mereu gata de a le primi. Domnul acordă, celor smeriți, oricînd har; iar cel ce a stat umil la picioarele Sale, cerînd ajutor cu o inimă smerită, nu va pleca gol de la El. Maria, care a stat la picioarele Domnului și-a ales „partea cea bună”.

Ne-am gîndit vreodată la acest lucru, că Domnul Hristos ne-a chemat la Sine nu pentru a-L admira ca pe cel mai mare Înțelept al tuturor vremurilor, și nici pentru că a făcut minuni și alte multe lucruri pe care omul de rînd nu le poate face, ci pentru ca să învățăm de la El, că El e „blînd și smerit cu inima”?

Noi citim în Sfînta Scriptură despre trei bărbați a căror față strălucea, și toți trei ne sînt cunoscuți ca niște bărbați blînzi și umili. Noi citim că fața lui Isus a strălucit cînd a fost pe muntele schimbării la față. Fața lui Moise strălucea după ce a stat patruzeci de zile în comuniune cu Dumnezeu pe munte; iar Ștefan, cînd a stat în fața norodului, fața lui strălucea ca fața unui înger. Dacă și noi dorim ca și fața noastră să strălucească, trebuie să ne însușim smerenia și să stăm la picioarele Domnului.

Bunyan spune, că ar fi foarte greu, de a ne cobori în valea umilinței, deoarece drumul ar fi foarte primejdios și sălbatec; dar atunci cînd vom ajunge în ea, vom constata că este foarte fertilă.

După D. L. Moody
(Trad. O. P. H.)

Augustin cînd a fost întrebare care ar fi, după el, cea mai frumoasă virtute, el răspunde: „Umlința”. Fiind întrebare care ar fi a doua, el răspunde „umilința”. Fiind întrebare care este o treia virtute, el răspunde „umilința”. Da, cînd sîntem umili, avem toate virtuțile.

Limba ne prezintă un tablou minunat despre umilință. Ea a fost creată pentru serviciul cel mai de jos. Cu cît o tai, cu atît crește mai repede și mai bine. Animalele se hrănesc cu ea rupînd-o, și totuși ce frumoasă este în smerenia ei.

Cîte ploi abundente se revărsă asupra culmilor înalte și mîndre ale munților și totuși ele rămîn nefertile, pentru că apa curge spre vale, și face părțile cele mai de jos, cele mai roditoare. Așa e și omul. Acela care își ridică cu mîndrie capul în sus, poate să primească din binecuvîntările harului, dar el totuși rămîne gol și sărac; pe cînd acela care stă în umilință față de Păstorul binecuvîntărilor, va fi răsplătit din plin.

Omul poate să dea pe față iubire, poate să arate chiar și credință, și alte virtuți; totuși a da pe față smerenie, fără a fi smerit, e un lucru greu și se descoperă ușor. Sînt mulți care spun, că grîul și neghina

se arată, pe măsură ce primesc binecuvântările cerului. Spiciele binecuvântate de Dumnezeu, își apleacă în jos capul lor. Cu cât spicul este mai bogat în boabe, cu atât se apleacă mai mult spre pământ. Dar spicul neroditor, care nu e deloc încercat și care nu este de loc folositor, — neghina, — își ridică în sus cupul îngimfat.

Așa cum ciocirlia, care se înalță voios în văzduh își alege locul cel mai de jos pentru aș face cuibul; așa cum redă privighetoarea cântările cele mai fermecătoare, din locurile cele mai retrase și întunecate ale pădurii, așa cum se apleacă crengile pomilor adinc spre pământ, când sint pline de rod, așa ar trebui să fie și umblarea credinciosului în toată viața sa.

Cît de smeriți au fost bărbaiți cei mari ai Bibliei. Ioan Botezătorul, David, apostolul Pavel, Matei, Ioan și printre alții și misionarul Carey. Când Ioan Botezătorul fu întrebat dacă e Ilie sau unul dintre profeți, el răspunse cu un „NU” hotărît. El ar fi avut posibilitatea să se recomande și să spună lucruri cu care s-ar fi putut lăuda; de exemplu: „Eu sint fiul preotului Zaharia. Oare nu ați auzit despre mine ce predicator vestit și cu succes sint? Cred că eu am botezat mai mulți oameni decît oricare dintre noi, și lumea de sigur nu a avut pînă în prezent un așa bărbat care să fi adus atîția oameni la pocăință, decît mine”. La întrebarea „cine ești?” El răspunse scurt: „Eu sint glasul celui ce strigă în pustie”. Ioan Botezătorul a fost admirat de mulți; mulți au venit să-l asculte; chiar regele Irod veni la el, deci a fost mai bine privit decît Hristos, care a fost fiul unui dulgher; și totuși Ioan nu s-a folosit de această atenție care i s-a dat, ci mai de grabă a folosit ocazia aceasta, să facă pe ascultătorii săi atenți la Domnul Hristos spunîndu-le: „După mine vine Cel ce este mai puternic decît mine. Căruia eu nu sint vrednic să mă plec să-l dezleg curelele încălțămintelor”. La fel David în nici una dintre cîntările sale (Psalmii) nu vorbește despre isprava cea mare a lui — despre biruința sa asupra lui Goliat; — ci se prezintă pe sine ca păcătos și vorbește despre greșelile sale. Apostolul Pavel, vorbește despre persoana sa ca fiind „cel mai nevrednic dintre apostoli”; și cînd vorbește despre păcătoși, în legătură cu persoana lui, spune: „dintre care cel dintîi sint eu”.

Misionaru Carey, cînd fu întrebat în mod ironic, dacă a fost pantofar înainte de a deveni misionar, răspunse foarte serios și umil: „Nu, nici n-am fost un bun pantofar, ci am fost numai un circaci”.

Ucenicii, după ce au fost botezați cu Duhul Sfînt, au devenit alți oameni. Ei, care se certaseră pentru locurile de frunte, au devenit foarte umili. Inșă scurt timp înainte de a muri Hristos, nimeni dintre ei nu a fost gata, să se umilească să spele picioarele celui alt. Fiecare se credea mai pe sus decît cei din jurul lor. Dar după botezul cu Duhul Sfînt îi vedem foarte umili. Ucenicul Matei amintește că a fost înainte un vameș, dar, că ar fi pregătit și ar fi dat un ospăț în cinstea Domnului, aceasta nu o amintește. În Evanghelia lui Marcu, care trăise sub deosebita influență a lui Petru, — fiind un fiu sușlețesc al său, — nu găsim niciăieri amintit despre umblarea lui Petru pe mare, ci din contră se raportează despre vinovăția și depădarea lui Petru față de Isus. Ioan în Evanghelia sa, vorbește numai despre ucenicul, pe care Isus îl iubea, — dar nu-și amintește numele.

Noi putem învăța de la Domnul umilința și putem rămîne umili numai atunci cînd sintem umpluți de Duhul Sfînt. Iar cînd Domnul ne va umple inima noastră cu blîndețe și smerenie, cu siguranță că vom spune asemenea lui Isus: „Fiul nu poate face nimic de la Sine”. Aceasta va fi cea mai bună dovadă de smerenie.

MEDITAȚI ASUPRA SUBIECTELOR CE ESTE PACEA?

Vorbind despre minunatul dar pe care avea să-l facă Cerul pentru omenirea noastră — adică: Mingiitorul — Duhul Sfînt, Domnul Isus a mai promis ucenicilor Săi, zicîndu-le: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea”. Ioan 14.27. Meditînd asupra acestor cuvinte, putem să spunem că pacea lăsată de scumpul nostru Mintuitor Bisericii Sale, este o comoară foarte mare.

Ce este pacea? Iată o întrebare la care vom încerca să răspundem. Pacea este: Roada Duhului Sfînt, imnul îngerilor, cea mai mare bogăție, gîndul Tatălui pentru amenirea noastră, dorința oamenilor de bine, lipsă de ceartă, liniște, împăcare, rodul muncii, semnul înfrînării, viitorul omenirii, mormintul răului și moartea războiului. Pacea este fericire, bucurie, belșug, progres, prosperare, libertate și tot ce poate fi mai sfînt, mai nobil, mai înălțător, mai curat, mai scump și mai drag în omenire. Pacea este cea mai mare binecuvîntare pentru omenirea noastră, dar să nu uităm că mai presus de toate, pacea este din Dumnezeu. Efes. 2, 14—18.

URMARIȚI PACEA

În epistola către Ebrei, apostolul Pavel sfătuieste pe credincioși ca să urmărească pacea, (Ebrei 12. 14) ea fiind o condiție de mîntuire! Am văzut că nouă ni s-a încredințat slujba împăcării, deci noi trebuie ca să urmărim lucrurile care duc la pace. Psalmistul merge mai departe și zice: „Depărtează-te de rău și fă binele, caută pacea și aleargă după ea”. Ps. 34, 14. Iar în Filipeni 2, 1—5 ni se arată cum putem urmări pacea, cum o putem căuta și alerga după ea. Meditați asupra acestor cuvinte și apoi tindeți să aveți în voi gîndul care era și în Hristos Isus. Despre acest lucru vorbește și Ieremia în cap. 29.11. Minunate gînduri are Dumnezeu pentru copiii Săi... Dar cine zice că rămîne în El trebuie ca să trăiască și el cum a trăit Hristos. Pentru înțelegerea acestui adevăr redăm cîteva texte: Ps. 85, 11. Efes. 2, 13—19. Mat. 5.9; 1 Cor. 9, 24—27.

Caută pacea și aleargă după ea.
Roadă Duhului este: P a c e a.

CUVINTE DE AUR

- A iubi este a găsi fericirea noastră în fericirea altora.
- Fericit nu este cel ce are mult, ci, cel mulțumit cu ceea ce are.
- Nu întuneca cerul senin al altora cu supărarea ta.
- Dorința de-a părea este izvor de ruină.
- În genere, omul curajos este și un om de cuvînt.

Redacția: Str. Mitrop. Ghen. Petrescu 116, Raionul T. Vladimirescu, București

Redactor responsabil Gh. Graur. Tel. 9.59.60.

Întreprinderea Poligrafică Nr. 2, București, Str. Brezoianu Nr. 23—25, c. 712